

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. I. De variis speciebus interdicti possessorii.

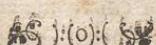
[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](#)

& sic sunt expensæ voluntariae, seu voluptuarie. Nomine expensarum etiam venit labor impensus, cum sit pretio æstimabilis; L. in fundo, ff. de rei vindicat. his positis:

1075. Resp. possessori malæ fidei licitum esse in conscientia, expensas necessarias deducere; Sanchez l. 2. c. 23. n. 138. quia sic non accipit alienum, nec damnificat alterum; quando autem illi hoc quandoque negatur in foro externo, fit solum in tanti criminis odium, quod non ligat ante sententiam Judicis; Covarr. regulæ peccatum p. 2. Q. 6. n. 4.

1076. Idem dicendum venit de utilibus, quas Dominus, volens rem melioratam, fecisset; Sanchez n. 138. Less. n. 111. habetur L. si in fundo, ibi: singe, & Dominum eadem facturum fuisse; reddat impensam, & recipiat fundum, usque eo duntaxat, quo res prior facta est. Si verò Dominus non fecisset, adhuc potest, sed eas tantum meliorationes, quæ recipi possunt salvo fundo, L. cit. ibi: sufficit tibi, permitiri, tollere ex his rebus, quæ recipi possunt, ne deterior sit fundus, quam si initio non foret ædificatum; ubi sermo est de possesso bonæ fidei, cui lex favet, etiam pro foro externo; & non favet (solum in paenam) possessori malæ fidei; sed huic ante sententiam Judicis, ut dictum est, non præjudicat in foro conscientiae. Expensas porro, seu meliorationes merè voluntarias, possessor malæ fidei (licet in foro interno) aufert, si salvo fundo auferibiles sunt; quia sic accipit suum; si non possit salvo fundo, constat ex dictis. Si autem expensæ sumantur pro labore impenso; solvenda est ejus æstimatio ex æquitate naturali, quæ non patitur, ut quis alieno domino locupletetur; sed intellige, se sint in commodum Domini.

1077. Demum possessor bohæ fidei expensas non solum necessarias; sed etiam utilès licet repetit, & hoc à fortiori, ut constat ex prædictis. De voluntatiis autem idem sentiendum est; modò Dominis earum solutione non damnificetur; nam hic; tem suam repeterido, cavere non tenetur suo domino, alie- hum:

ARTICULUS. IX.

De Remediis possessoriis.

1078. **Q**uoniam plurimæ difficultates, & litigiosæ in materia possessionis adipiscendæ, retinendæ, vel recuperandæ, in judicis proponuntur, humano genere nunquam quiescente, & multis ad litigandum pronis, atque possessionem aliorum variè infestantibus; certa à jure remedia statuta sunt, ut succuratur tam Actori, quam Reo secundum merita causæ. Hæc remedia dicuntur *possessoria*; quia titulus possessionis competunt; & interdicta *possessoria*; quia sunt sententiæ, sub quadam verborum formâ à Judicibus inter duos de possessione litigantes dictæ; non perpetuae, sed ad tempus, himirum, quasi *interim dictæ*, donec pleniore judicio terminetur causa proprietatis in judicio petitorio (nam judicium, ubi agitur quæstio possessionis, *possessorium* appellatur, *juxta n. 4.*) quæ absorbet causam possessionis. Prudentissime (ut rectè ait Haunoldus tom. 1. de jure, & iust. tr. 3. n. 310.) hæc interdicta, seu actiones extraordinariae sunt introductæ; ne scilicet, dum de proprietate lis, ut sèpè fieri solet, in longum protraheretur, ad vim, & armæ partes devenirent, ut facile poterat contingere ob utilitatem possessionis. De his porro remedii; seu interdictis possessoriis in seqq. agendum venit.

Q. I.

De variis speciebus interdicti possessorii.

1079. **I**nterdictum in genere, prout hic accipitur, est Prætoris decretum, Corpori Juris insertum; adeoque sententia non perpetua, sed ad tempus inter duos litigantes de possessione dicta, dum de rei possessæ proprietate judicio petitorio determinatur. Hinc aliqui dicunt, quod in petitorio est *sententia*; hoc in judicio possessorio esse *interdictum*, seu Judicis decretum, quo inter litigantes de possessione decer-

decernit, quid in controversa quæstione victori à victo sit præstandum. Aliqui ponunt differentiam *interdicti* ab *actione* in eo, quod *interdicta* solam possessionem; *actiones* verò proprietatem solam concernant, & intendant; alii verò desinunt differentiam ex diversitate ordinis, & solemnitatis antiquo jure observatae: sed cùm hodie sublata sint illa; hodie, cui olim dabatur interdictum, ei competit actio utilis, seu extraordinaria in factum ad possessionem acquirendam, retinendam, recuperandam, L. 4. C. Unde vi ibi: *si de possessione vi dejectus es, cum & legè Juliana vis privata recum postulare, & ad insular interdicti, unde vi, convenienter potes;* & ideo Rubrica dicit: *de interdictis, siue extraordinariis actionibus, quæ pro iis competunt.* Unde etiam leg. fin. c. h. t. sic habetur: *si quis quodlibet interdictum efflagitet, rupia veteribus ambigibus, inter ipsa cognitionum auspicia actionem exprimere, ac suas allegationes jubeatur proponere.* V. Zoësius in l. 4. *Institut. 15.*

1080. Duplicem divisionem *interdicti* afférunt AA. prima, minus principalis est, in interdictum exhibitorum, prohibitorium, & restitutorum: altera principalior, ac utilior, in interdictum Adipiscendiæ, Retinendiæ, ac Recuperandiæ possessionis. Exhibitoria tria sunt, pér quæ Prætor jubet aliquid exhiberi; veluti eum, de cuius libertate agitur; aut libertum, cui Patronus operas indicere velit, aut parenti liberis, qui in ejus potestate sunt. Restitutoria, quibus restitui aliquid jubet: veluti bonorum possessori possessionem eorum, quæ quis pro hærede, aut pro possessore possidet ex ea hæreditate; aut cùm jubet ei, qui vi de possessione stundi dejectus sit, restitui possessionem. Prohibitoria quatuor sunt. 1. quibus Prætor vetat aliquid fieri; veluti vim sine vitio possidenti, vel mortuum inferehti, quo ei jus erat inferendi; vel in Sacro loco ædificari, vel in flumine publico, ripavè ejus aliquid fieri, quo pejus navigetur. De tribus aliis membris secundæ divisionis agemus infra à n. 1084. His aliqui addunt tertiam divisionem interdictorum, quod alia sint *simplicia*, in quibus alter litigantium partes Rei, alter Actoris sustinet: uti restitutoria, exhibitoria, in quibus A-

ctor est, qui desiderat rem restituvi, exhiberi; Reus, à quo desideratur. Alia *simplicia*, in quibus uterque litigator & actor est, & Reus: cujusmodi sunt prohibitoria, *uti possidetis, Utrubi*, in quibus uterque possessionem sibi adserit, alteri autem negat, uti & ostendit utriusque interdicti formula, quā Prætor utrumque litigorum alloquitur. Possunt & interdicta dici *mixta*, quæ simul sunt prohibitoria & restitutoria, L. 3. §. ait Prætor ff. ne vis fiat. Recuperandiæ & adipiscendiæ nulla simul esse possunt, quod adipisci dicamur possessionem, quam nunquam habuimus; recuperare verò, quam habitam amisimus. ut in L. 2. *infine. ff. h. t.* verba finalia sint supposititia, & malè ed translata; Cujac. 4. obf. c. 11.

Præter hæc not. 1. etsi *interdicta* generali *actionis* nomine contineantur, L. 1. Actoris. 37. ff. de obligat. & actionib. prout tamen olim in usu erant, non venire proptè *actionis* nomine; cùm ab ejus natura in multis discrepent; *actio* enim & in rem est, & in personam: *interdictum* vi ipsa est personale, ethi in rem scriptum: possessionis, vel quasi possessionis causam præcipue continet, licet & simul proprieatis, L. 1. L. 3. ff. de itin. & actu: *actio* apud Judicem pedaneum solita expediti super privatis; *interdictum* apud Prætrei, etiam super publicis, Sacris, religiosis. In illa præscribebat Prætor formulam Judicii pedaneo, quam sequeretur; in hoc, formula diversa: quid verò jure hodierno attendatur? constat a numer. 1079.

Not. 2. *interdictum* differt ab *edicto*, 1081 quod illud inter privatas tantum personas redderetur, & ad eas tantum personas pertineat, inter quas interdicto agitur; sicuti actio ad eos tantum spectat, inter quos agitur: *edictum* verò pars erat juris civilis scripti, publicâ auctoritate constituti, idèoque generale, ad omnes pertinentes, ut dicitur in *Institut. de jure nat. gent.* & civ. §. *Prætorum*: Interdicta ad tempus redderabantur de possessione, usquè dum de proprietate esset cognitum: Edicta perpetuæ jurisdictionis causâ à Prætore proponebantur. Ceteròquin pari ferè formulâ Prætor edicto suo actiones atque interdicta propohebat; vel promittebat, *Actionem dabo, Judicium dabo, interdic- cam,*

cam, interdictum dabo; ita Zoësius in 4.
Instit. tit. 15. in addit. n. 2. hæc jure antiquo; nam hodie rectâ viâ, & extra ordinem proponi solet actio, & causa interdicti; hinc moribus multorum locorum hodie non appetet differentia aliqua quod ad procedendi modum, nisi sola nominis; ut alia sint judicia possessoria, quæ ex interdictis originem habent; alia petitoria, quibus de Dominio, vel proprietatibus dispensatur.

1083. Not. 3. ex Zoël. tit. in addit. n. 3. loco interdictorum hodie esse *mandata judicialia*, quæ ad postulationem partium emanare solent à Camera Imp. supremis quæ Conciliis, quibus aut jubetur aliquid fieri, aut fieri prohibetur, factâ scilicet inhibitione alicui, ne turbet alterum in possessione. Quod si quid juris existimat sibi competere, sentiatque, se tali mandato gravatum, tunc compareat in judicio; Oldendorp. class. 2. act. 4. & act. 6. in affinib. remed. ita rectè hæc dicemus prohibitoria interdicta comprehendendi sub mandatis inhibitorialibus; restitutoria, & exhibitoria sub mandatis compulsorialibus; his præmissis:

§. II.

De interdicto possessionis adipiscendæ.

1084. **H**oc interdictum tendit ad possessionem de novo acquirendam, ut ciatum sit utile, qui possessionem, quam nunquam habuit, adipisci desiderat; non etiam, qui eam nactus, amisi; ita Zoësius cit. §. sequens divisio n. 6. Hoc interdictum subdividitur in alia tria interdicta; ex quibus primum vocatur *quorum bonorum*, cuius actio competit hæredi, qui nec in bona hæreditatis possedit, ut possessionem acquirat contra illos, qui temere hæreditatem defuncti occuparunt; nam, si nemo occupasset, posset propriâ auctoritate possidere, quamvis deceat officium Judicis adhiberi: alterum, *quod legatorum* competens hæredi contra legatarium, qui rem sibi legatam propriâ auctoritate occupavit; æquissimum enim Prætori visum est, neminem sibi ipsi jus

dicere, sed ab hærede petere legatum; itaque hac actione petit hæres, ut legatarius restituat possessionem in hunc finem, ut hæres possit detrahere Falcidiam: tertium dicitur *Salvianum*, quo succurritur domino fundi contra colonum, & conductorem ad acquirendam possessionem earum rerum, quæ in fundum locatum colonus intulerat, & eo ipso tacite obligata erant Dominio pro pensione fundi.

§. III.

De interdicto quorum bonorum.

SUPPONENDUM, aliquos succeedere defunctis jure, & hi dicuntur *hæredes*; alios, jure Prætorio, & hi dicuntur *possessores*, de quibus est tit. 10. l. 3. Institut. Quia verò contingit aliquando, quod bona hæreditatis alius possideat, v. g. *pro hærede*, hoc est, qui bona fide putat se hæredem esse, cum non sit; aut *pro possessore*, id est, qui nullo jure possideret hæreditatem, vel ejus partem, scens ad se non pertinere; quo sit, ut hæres impediatur à possessione hæreditatis adipiscenda; & si olim via actionis procedendum foret, hæres longo tempore possessionem hæreditatis sibi debite non obtineret: ideo Prætor hoc interdictum *possessorum quorum bonorum* introduxit ad possessionem obtinendam, cum longè sit utilius, hæredem possidere, & Adversarium ad onera probationis compellere; quam alio possidente, petere.

Unde legis Consilium est, ut, habens utrumque remedium (*possessorum* scilicet, & *petitorum*) primo loco intentet possessorum. 1. quia si in hoc obtinet, fit Reus in petitorio, & relevatur ab onere probandi in petitorio, quod est magnum commodum, cum Dominii probatio sit difficillima; 2. quia esto succumbat in possessorio, salvum ei manet petitorum; sic Schneidewin. ad tit. 15. l. 4. Instit. his præmissis: De hoc remedio in ff. h. t. sic Prætor loquitur: *Quorum bonorum ex edicto meo illi possessio data est, quod de his bonis pro hærede, aut pro possessore possides, possideresve, si nihil usucaptum esjet (quod quidem dolo malo fecisti) uti defi-*